

Primer aniversari conservador a l'Ajuntament de València

Pijama per a dos

La nit del 26 de maig de 1991 al PSPV-PSOE se li va escapar de les mans el consistori més important del País Valencià, després de dotze anys de govern socialista. Un pacte entre el PP i UV canviava radicalment la situació.

L arribada del PP a l'alcaldia de la ciutat de València va haver de venir forçadament de mans dels regionalistes, tot i que sectors d'UV no miraven amb bons ulls la col·laboració amb el PP, atemorits perquè els conservadors pogueren absorbir-los i diluir els seus peculiars plantejaments "valencianistes". El cabdill Vicent González Lizondo, avui convertit en el principal valedor de la unió electoral amb la formació conservadora, va articular una estratègia per desmarcar-se del PP en altres institucions, per a contentar els sectors reticents que ja començaven a plantar-li cara. Així, les Corts valencianes es converteixen de sobte en el fòrum idoni per deixar clar que els regionalistes tenien idees pròpies. PP i UV s'han confeccionat un pijama a mida, que a finals de juliol el dirigent regionalista vesteix amb entusiasme durant les vacances de l'alcaldessa.

El preu que UV li cobra al PP per governar València va ser la presa de les regidories amb més poder de decisió, com urbanisme, que recaigué en Juan Manuel Castañer, encara que el rumor apunta que el pragmàtic Tàrsilo Piles, regidor de personal, és el cap decisor del departament dirigit per Castañer. I també cultura i educació, en mans de González Lizondo i María Dolores García Broch, que a hores d'ara està enfrontada amb el seu cap de files.

L'acostament al PP, però, continua sent el principal tema de discussió en Unió Valenciana i de fet podria portar els regionalistes a la seua desintegració com a formació política. Al punt que la mateixa García Broch fa uns dies no va dubtar d'amenaçar amb el seu possible pas al grup mixt si el PP no assumia clarament els seus plantejaments sobre el secessionisme lingüístic.

El pacte entre PP i UV va fer impossible que Clementina Ródenas fóra elegida alcaldessa de València i la va desplaçar a l'oposició, on s'ha convertit en la portaveu del grup socialista al consistori alhora que

en la presidenta de la Diputació. Aquest fet ha trencat els rumors sobre la promesa feta per Joan Lerma a Vicent Vercher de nomenar-lo president de la corporació provincial. Vercher, finalment, es va quedar en la vice-presidència de la Diputació.

CONFLICTE PSIQUIÀTRIC

El primer punt d'enfrontament entre els socis de govern arriba a les poques setmanes que Rita Barberá prenga possessió de l'alcaldia. A finals de juliol, només arribar a la regidoria d'Educació, García Broch imposa la paralizació de totes les publicacions municipals escrites d'acord amb les normes lingüístiques adoptades per la Generalitat. UV retira de la circulació 1.000 llibres que pertanyien a l'Ajuntament, entre els quals hi havia els volums de *La història de la ciutat de València* referents al segle XII, XIII i XVIII. També paralitza l'exposició "El món de Tirant lo Blanc" per raons igual de fosques.

La irracional acció d'UV provoca fins i tot la resposta del president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, que recorda a l'alcaldessa la unitat de la llengua. Rita Barberá busca una eixida digna per a contentar els seus socis de govern i al mateix temps no incrementar la crispació. Des d'aleshores els populars mantenen la mateixa línia ambigua. A començaments d'agost, l'alcaldessa anuncia el seu invent màgic: la creació del Consell de Cultura de la Ciutat de València, òrgan multiús per assessorar lingüísticament el consistori.

Després de l'estiu es produeix un altra estranya oferta des del PP. El diputat autonòmic, Joaquín Calomarde, abandera la proposta d'un "pacte lingüístic" contra el qual reaccionen amb estranyesa la Generalitat i la Universitat, institucions que manifesten que la llengua no pot ser matèria de pacte polític perquè "ha d'estar regida per les opinions dels científics", com va reiterar el rector de la Universitat de

València, Ramon Lapiedra.

La postura híbrida del PP, ha estat criticada al llarg de tota la legislatura per part d'Esquerra Unida i el PSPV-PSOE; els seus portaveus, Manuel Moret i Joan Ballester, respectivament, l'acusen de deixar les mans lliures als malsons lingüístics d'UV, partit sobre el qual diuen que no té "més programa polític que reobrir la guerra lingüística". Per altra banda, no s'ha d'oblidar que els mateixos socialistes, encara que han estat respectuosos amb les posicions de la Universitat, no han fet gaire per consolidar l'ús del català a l'Ajuntament de València.

La nova definició del valencià que fa a l'octubre la Real Academia Española, "varietat del català que s'utilitza en gran part de l'antic regne de València i que se sent comunament com a llengua pròpia", torna a encrespar els ànims dels regionalistes. Dins del PP hi ha discrepàncies. Mentre que el president dels conservadors a Catalunya, Aleix Vidal-Quadras, posa èmfasi en la unitat de la llengua i dona suport a la definició de la RAE, Pedro Agramunt, cap de files dels populars valencians, assenyala que "el valencià i el català són llengües distintes".

La temperamental García Broch acusà la Real Academia Española de "cedir a les pressions catalanes" i "d'ignorar la realitat científica, lingüística i històrica del poble valencià". L'ofensiva del blaverisme no es deixa esperar. Una vintena d'entitats -moltes ressuscitades expressament per a l'ocasió-, encapçalades per UV, convoquen el 14 de desembre a una manifestació sota el lema "en defensa de la llengua i cultura valencianes", que congrega prop de 5.000 persones segons fonts policials i en el transcurs de la qual són cremats llibres de Jaume Roig i agredits dos redactors d'aquest setmanari.

Cal recordar que UV va invitar el PP a participar en aquest 14-D valencià, oferta que Barberá declinà dins la seua estratègia

La Trobada del Mediterrani i la Mostra de Cinema van ser dos bons exemples de la nova política cultural de l'Ajuntament de València.

RAFA GIL

de dissimular com més millor. Poc abans de la manifestació es produeix el moment en què més ostensiblement va perillar el pacte municipal. Després d'un intent de dimissió de García Broch, Lizondo llança un ultimàtum que expirava el 3 de gener del 92; si els populars no acceptaven les normes ortogràfiques de la Real Academia de Cultura Valenciana (RACV), entitat filial d'UV, els regionalistes estaven disposats a deixar el govern municipal, amenaça que finalment no van complir.

La darrera prova de força lingüística és la sentència del Tribunal Superior de Justícia de València, que dictamina que "els ajuntaments no tenen competències en matèria lingüística, ni poden decidir el model ortogràfic a seguir dins la seua administració". Amb aquesta resolució judicial, el TSVJ condemnava l'Ajuntament de Benifaió, governat per UV, per utilitzar les normes ortogràfiques de la RACV, entitat que, com va demostrar EL TEMPS, ni tan sols està reconeguda oficialment ni

apareix inscrita en el registre d'entitats culturals de la Generalitat valenciana.

En aquest moment, García Broch anima tots els membres d'UV, amb representació en els ajuntaments a fer cas omís de la sentència, alhora que assegura que el seu partit mantindrà sempre les normes de la RACV, en contra del TSVJ. Rita Barberá admet "les competències lingüístiques de la Generalitat" encara que considera que "aquesta decisió no afecta l'Ajuntament", Així doncs l'Ajuntament no dubta a prodir una ortografia pròpia en parades d'autobusos i publicacions oficials que apareixen sense cap mena d'accentuació i amb castellanismes. L'obsessió de García Broch pels accents arriba a l'extrem que és batejada amb el sobrenom de *la Gillette*.

LA CULTURA DEL LIZONDISME

L'impacte d'Unió Valenciana no sols es deixa notar en l'àmbit lingüístic. Totes les manifestacions culturals organitzades per

l'Ajuntament també se'n ressentixen. Vicent González Lizondo, que acapara entre els seus nombrosos càrrecs la regidoria de Cultura, s'encarrega de dissenyar l'onzena Trobada del Mediterrani, certamen que va nàixer per iniciativa dels socialistes amb la intenció d'aplegar grups de música popular i tradicional de diferents països de la Mediterrània.

Lizondo va convertir la Trobada en un succedani del festival de Benidorm. Va contractar els artistes melòdics valencians Juan Bau, Dova, Salomé i Francisco, descatalogats ja del circuit musical actual. Poc després, arribà la XII Mostra de Cinema –també del Mediterrani–, que fou precedida per la dimissió del seu director, Josep Maria Morera, per discrepàncies amb el criteri cinematogràfic intervencionistes del nou regidor de Cultura, que va voler subtítular en castellà les pel·lícules fetes en català.

L'empenta folklorista d'UV, amb el beneplàcit del PP, converteix Isabel Pantoja,

Els punts negres de cada regidoria segons l'oposició

Personal: Contractació excessiva d'assessors. Dels trenta-quatre de la legislatura anterior s'ha passat als 73 d'ara. Lizondo disposa de cinc assessors, igual que l'alcalde. S'ha firmat un conveni amb les centrals sindicals per quatre anys en què el regidor Tàrsilo Piles ha pactat un increment salarial del 10,5%, tres punts més que en l'anterior conveni signat pel PSPV-PSOE. El ciutadans valencians han pagat un preu alt per la pau social del PP i UV. S'ha fet una oferta pública de treball exagerada, amb una contractació d'auxiliars administratius en massa sense haver fet un estudi de la plantilla.

Assumptes Socials: Falta d'un pla d'actuació pel que fa a la drogodependència. No existeix ni coordinació interna amb altres regidories del municipi ni amb la Generalitat. Molts milions destinats, concretament 100, només en campanyes però sense incidència en la rehabilitació.

Folklorisme, abundància de festivals i poca intervenció seriosa. Retall en la xarxa de clubs per a la gent gran.

Cultura: Política d'ulls tancats quant als museus de la ciutat. Segrestos i tisorades als llibres editats pel mateix Ajuntament. Llibres com *La ciutat Vella* i *La València del segle XIII* no van ser distribuïts i altres

portada per l'empresari Baustista Soler -lligat a UV-, en l'estrella del devaluat festival. Lizondo va voler rellançar la Mostra mitjançant el populisme, i intentà captar la major quantitat de públic possible a base de tocar la fibra *tonadillera*. La vistosa presència de la Pantoja -que davant els periodistes va confessar: "Això del cinema és més difícil que cantar", va estar acompanyada de cicles aigualits, d'interès i atractiu aïllat però que deixaren el festival sense un fil conductor i cap sentit de conjunt.

En paraules de Lluís Fernández, la Trobada "és eclèctica, i vol reunir distintes vi-

obres, com el llibre premiat *Análisis estilístico del Tirant* van veure la llum gràcies a la insistència des d'Alemanya de Vargas Llosa.

Solars escolars: En aquest any no s'ha pres cap iniciativa per obtenir cap parcel·la escolar i tampoc l'Ajuntament ha cedit sòl perquè la Generalitat hi poguera construir nous centres. No sols no donen solars, sinó que a més els que ja s'havien cedit estaven en procés de cessió, com els col·legis Tirant lo Blanc i Josep Mari Haro. A més es paralitzen projectes com l'ampliació de l'institut Ferrer Guàrdia i dels col·legis Tomàs Villarroja i el Municipal de Benimaclet o la cessió de l'antic solar de l'hospital Pare Jofre per al col·legi Jesús. L'últim disbarat que han realitzat ha estat el nou contracte de neteja dels col·legis. Política de subvencions discriminatòria.

Esports i Joventut: No existeix cap piscina municipal a València. Si un vol fer natació sense pagar, ha d'anar al poble de Catarroja, a deu quilòmetres de la ciutat o bé pot anar, pagant 300 pesetes, a la piscina privada d'Alboraia. Hi ha una falta absoluta de projectes per als joves de València.

Hisenda: S'ha malgastat el pressupost en la contractació de personal. S'ha refinançat el 67% del deute de l'Ajuntament, i això,

sions del cinema per acostar-lo a la gent jove". El nou director va acusar l'anterior equip organitzatiu de convertir el certamen "en una demostració folklorista", que és precisament del que l'acusa la major part d'intel·lectuals i crítics cinematogràfics valencians, que lamenten la pèrdua d'interès del certamen, ja que la Mostra havia deixat d'aglutinar les cultures fílmiques de la Mediterrània. Inclús havia marginat expressament la filmografia provinent del Principat. Dins la peculiar política cultural "valencianista" de Lizondo, cap de les pel·lícules emeses al festival fou en català i totes van ser subtítolades en castellà.

traduït en pessetes, són 22.744 milions. Els impostos indirectes s'han incrementat en un 10,7%; les taxes de clavegueram s'han apujat un 20% i l'impost de circulació de vehicles ha augmentat del 10 al 15%.

Sanitat: Política de braços plegats, la mateixa que feia abans el PSPV. El laboratori municipal disposa per primera vegada en quinze anys d'una partida pressupostària pròpia, encara que curta.

Obstrucció a la Generalitat per a la construcció de centres sanitaris.

Serveis municipals: Falta de contenidors per a la recollida del fem. Els pobles marítics del Perellonet i el Saler continuen sense depuradores per a l'aigua.

Trànsit: Increment del deute de l'empresa municipal de transports, EMT. Paralització de la compra d'autobusos per als minusvàlids. L'anterior equip n'havia proposat la compra de dues unitats. Frenada en mesures d'aplicació de suport al transport públic. Absència total de plans d'actuació de la grua, fet que produeix l'ocupació absoluta dels carrils del bus.

Total paralització de la Ciutat de les Ciències, aprovada en el darrer ple celebrat abans de les eleccions municipals. Encara no s'ha fet l'expropiació de 422.000 metres quadrats al barri de la Fonteta de Sant Lluís per a fer-la realitat.

Seguretat ciutadana: No hi ha projectes per a la distribució dels barris dels 800 policies de la ciutat. La major presència de la policia als carrers no redueix la delinqüència, sinó que la desplaça des del centre a la perifèria.

V. L. / F. T.

Altres accions de la política cultural de Lizondo són l'aferrissada lluita per impedir que les campanes del Micalet anaren a l'Expo de Sevilla, amb querella contra l'Arquebisbat, o el patrocini amb 20 milions de pessetes d'una paella desproporcionada per a 100.000 persones, que va batre el rècord Guinness, fins aquell moment en poder -ja és casualitat- d'un català.

LES RELACIONS AMB LA GENERALITAT

La importància significativa de la ciutat

En l'actualitat, vora el 70% dels edificis del barri del Carme necessiten una intervenció immediata.

RAFA GIL

de València com a capital del país fa que la Generalitat evite un enfrontament obert amb l'Ajuntament i oblide el nou signe polític del govern municipal a l'hora d'assignar recursos. L'administració autonòmica i la municipal limiten els seus atacs mutus al nivell polític i les manifestacions davant la premsa, però en la praxi la col·laboració és evident, tot i que l'Ajuntament bloqueja a la Conselleria de Cultura i a la de Sanitat la construcció de centres públics.

Els enfrontaments més durs arriben significativament en matèria de promoció exterior. Pel que respecta a la candidatura de València per a la seu del canal europeu de notícies, Euronews, els populars acusen la Generalitat de no presentar un projecte digne i el govern espanyol de no donar suport a València. Mentre que els socialistes van posar de relleu, indignats, que la valenciana fou la candidatura més documentada de les presentades davant la CE.

La designació de candidatures pel Banc Central Europeu representa un altre punt de conflicte. El PP acusà el govern central de primar Barcelona per damunt de València, i l'executiu de Joan Lerma de no fer res per impedir-ho. A això cal afegir la campanya oberta pel PP, davant la impasibilitat dels socialistes valencians, per reclamar més infraestructures per a la ciutat de València i per a la resta del País Valencià, per superar el desequilibri de les grans despeses fetes a Sevilla, Barcelona i Madrid. L'alcaldesa i el president de la Generalitat valenciana coincidiren a lamentar que el país no fóra inclòs en el traçat del

tren d'alta velocitat, AVE.

CONTINUÏTAT DE LA MALA GESTIÓ URBANÍSTICA

L'arribada de la dreta a l'Ajuntament no ha comportat canvis substancials en la concepció urbanística de la ciutat. Els mateixos defectes i virtuts que el PSPV-PSOE va cometre en l'ordenació urbana de València són heretats per PP i UV. L'estat d'oblí del centre històric, l'afició a la construcció de grans projectes d'impacte electoral com els aparcaments subterranis al centre de la ciutat, i ara l'obstinació no sols de la dreta sinó també del PSPV-PSOE a fer túnels, com també la primacia donada al transport privat en detriment del públic i l'abandó a què s'ha sotmès els barris de la perifèria són, segons l'arquitecte Carles Dolç, els principals defectes de l'urbanisme practicat no sols per aquest nou govern sinó també per l'anterior equip municipal.

El portaveu d'Esquerra Unida, Manuel Moret, assegura que la falta de nous projectes és fruit d'una coalició fictícia entre PP i UV "resultat d'un acord basat més en un repartiment del pastís que en un projecte comú per a la ciutat". En resposta a aquesta crítica, tant els populars com els regionalistes es queixen de la insuficient inversió que reben de la Generalitat i de l'estat. Així, cap a finals de novembre, ja en la comissió d'Obres Públiques i Urbanisme, els regionalistes van declarar que no hi havia prou amb els 17.000 milions

demanats per l'alcaldesa per a atendre "les necessitats prioritàries de la ciutat".

EU assegura que, en els assumptes d'infraestructures, l'Ajuntament "prima més l'interès particular que el col·lectiu". En aquest sentit, Moret recorda l'actitud del regidor d'Urbanisme, José Manuel Castaner, al començament d'any respecte al solar dels jesuïtes, situat al cor de la ciutat. El regidor regionalista va afirmar que estava disposat a obstaculitzar tots els projectes previstos per la Generalitat en el terme municipal si la Conselleria d'Obres Públiques no destinava el terreny dels jesuïtes per a la construcció d'un hotel i un complex de vivendes. Miguel Albuixech, del PSPV i que l'anterior legislatura va ostentar la regidoria d'urbanisme, va manifestar que "és una salvatjada fer xantatge a la Generalitat posant en perill uns projectes culturals i tecnològics fonamentals per al desenvolupament de la ciutat". Aquest solar, propietat de l'empresari i mecenes del blaverisme Juan Lladró, fou destinat pel Pla d'Ordenació Urbana (PGOU) com a sòl escolar.

El conseller d'Obres Públiques, Eugeni Burriel, va afirmar a EL TEMPS que "si bé l'Ajuntament ha comprès finalment que la decisió de la Generalitat és la més encertada, encara no han modificat els plans. En ells, el solar continua figurant com a terreny edificable i no com a sòl escolar". Albuixech assegura que l'oposició dels regionalistes i conservadors per a destinar el terreny dels jesuïtes a zona escolar "és una mostra clara que els dos partits defensen

més els interessos particulars, amb els quals tenen certs compromisos, que no els generals”.

PARALITZACIÓ DE PROJECTES

Tant el PSPV-PSOE com EU pensen que el nou equip ha paralitzat part dels projectes aprovats en l'anterior legislatura. Miguel Albuixech acusa la dreta de postergar els projectes del Parc Central i el de Ciutat de les Ciències. Altres projectes que, segons el PSOE, han paralitzat són els plans urbans d'Ademús, el Palau de Congressos, la torre de comunicacions i els projectes dels barris de Patraix i Benicalap.

vice-president Narcís Serra, al qual demana més d'un bilió de pessetes en projectes per a València, i, a més, li demana entre altres coses, dues línies de l'AVE, tres autovies i una estació com la d'Atocha. Exigències que són considerades per Ródenas com una actuació gens responsable: “No es pot demanar tan alegrement, en una visita de cortesia, un bilió cent cinquanta milions de pessetes, podria haver reclamat un bilió cent trenta milions o cent tretze ...”. Segons la portaveu municipal del PSPV-PSOE, “Barberá no té cap projecte de govern, perquè l'únic que fa és utilitzar València per a fer arribar el PP a la Moncloa. Exagera la falta de recursos com

pal. Destinen 23.000 milions dins del seu Pla Integral per a la Rehabilitació de València (RIVA). Per la seua banda l'Ajuntament es compromet a afegir-hi 9.000 milions de pessetes. Aquestes quantitats s'invertiran des del 1992 fins al 1997. Encara que la remodelació de la Ciutat Vella és competència de l'Ajuntament, la intervenció de la Generalitat, però, s'ha produït “atenent la progressiva situació de degradació en què es trobaven els barris centrals”, en paraules del conseller d'Obres Públiques. Burriel llevà ferro al fet que la col·laboració amb l'Ajuntament es produesca amb l'arribada del nou govern municipal i es va justificar així: “En aquest cas no té res a veure el signe polític del consistori, perquè la dimensió del centre històric el converteix en un element d'identitat pròpia que justifica la intervenció de la Generalitat”. L'actuació del centre històric es tracta d'un pla ambiciós que preveu la remodelació dels cinc barris que integren la Ciutat Vella: el Carme, Velluters, la Universitat, la Seu-Xerea i el Mercat. El centre històric de València és equiparable en importància arquitectònica, segons Carles Dolç, al de ciutats com Bolonya o Munic.

Encara que els socialistes critiquen ara l'endarreriment en l'execució dels plans per a rehabilitar el Carme, elaborats per ells i aprovats per l'Ajuntament en el 83, quan el PSPV-PSOE governava el municipi, el fet és que no van ser aplicats mai. Des d'aleshores, el consistori justifica la seua demora afirmant que existeixen molts edificis en els plans que no cal mantenir. La vertadera raó, però, segons afirma Dolç, és “l'absència de gestió i d'inversions destinades per l'Ajuntament a la recuperació de Ciutat Vella”.

Aquesta passivitat, a banda d'incidir en la degradació del centre històric fins a extrems *libanesos* —la zona és coneguda com “el petit Beirut”—, ha permès una especulació salvatge i ha facilitat la progressiva ruïna dels edificis perquè els propietaris no s'han vist forçats a protegir les cases. En l'actualitat vora el 70% dels edificis, només al barri del Carme, necessiten una intervenció immediata. Carles Dolç va assenyalar que les inversions públiques han d'anar acompanyades de “l'obligatorietat dels propietaris de protegir els immobles com cal”. Però la història de la modificació dels plans del centre històric no ha finalitzat; la darrera declaració de Béns d'Interès Cultural (BIC) amb categoria de conjunt històric per al centre de València obliga l'Ajuntament a revisar els plans que estan en tràmit. Aquesta llei defineix la cate-

Dolores García Broch, fa uns dies, va amenaçar de passar-se al grup mixt si el PP no assumeix els seus plantejaments lingüístics.

RAFA GIL

La construcció del parc central en l'espai que avui ocupen les vies de l'estació del Nord fou paralitzada per la decisió de Renfe. El darrer episodi sobre aquest projecte es produeix el passat 27 de maig, quan la portaveu del grup socialista i presidenta de la Diputació de València, Clementina Ródenas, manté una entrevista amb el ministre d'Obres Públiques, Josep Borrell, a Madrid per a demanar-li un compromís quant a la introducció del Parc Central. L'endemà corre la notícia que el MOPT estudia la incorporació del Parc Central al seu projecte mitjançant un conveni entre la Generalitat, l'Ajuntament i el mateix MOPT. Aquest anunci és rebut per l'alcaldessa Rita Barberá com “una galtada que Borrell li pega a València” perquè posterga la seua entrevista i atén en el seu lloc l'ex-alcaldessa socialista Clementina Ródenas. Uns dies després l'alcaldessa acudeix a Madrid per entrevistar-se amb el

un atac al PSOE, ja que és impossible que la inutilitat de l'alcaldessa siga tan grossa”.

UN BALÓ D'OXIGEN PER A 'BEIRUT'

L'únic pas endavant que s'ha fet fins ara en matèria d'urbanisme és el conveni establert entre la Generalitat i Ajuntament per a portar a terme la rehabilitació del centre històric. Aquesta iniciativa naix més de l'actuació decidida de la Generalitat que de la iniciativa de l'Ajuntament. Si bé la corporació el 20 de juliol del passat any ja va anunciar, en la veu de González Lizondo (llavors era alcalde en funcions), la intenció de demanar ajuda econòmica al Consell d'Europa per a recuperar el centre històric.

Paradoxalment, la intervenció per part del govern autonòmic es produeix amb l'arribada de la dreta al consistori municipi-

Ródenas-Barberá: un combat a fons

El balanç que fa l'ex-alcaldesa i portaveu del grup socialista a l'Ajuntament, Clementina Ródenas, de l'any de govern de la dreta a la ciutat de València es resumeix en la seua afirmació "l'únic projecte de govern de PP i UV ha estat arribar al govern de la ciutat". Amb aquesta afirmació, Clementina Ródenas deixa clar que els seus adversaris polítics "pateixen una absència d'idees per a situar València en el lloc que li correspon", encara que reconeix, amb ironia, "que els seus projectes se sintetitzen en la construcció de vuit túnels, i això és un disbarat". Clementina afegeix: "El que ha deixat clar la dreta és la seua obstinació per trencar un govern progressista i que no hi ha il·lusió per construir la ciutat".

Ródenas agafa alè i, referint-se a la seua adversària Rita Barberá, assegura que "la seua capacitat de treball és zero", i, pel que fa a la visita de l'alcaldesa a Madrid per entrevistar-se amb Narcís Serra, afirma que "és fruit de les seues *rabietes* infantils i del seu orgull, que no deixa cap iniciativa perquè altres persones treballen per a resoldre els problemes que assolen València, tasca que deuria fer ella, però que no fa".

L'ara cap de l'oposició municipal es nega rotundament a parlar de col·laboració entre l'Ajuntament i la Generalitat: "Tot el que siguen diners, ja de l'administració central o autonòmica, és impossible que arribe a bon port". Ródenas assenyala que des de l'Ajuntament "es bloquegen les iniciatives de les conselleries de Sanitat i Educació per a construir centres públics; i no existeix cap acord per a portar

Clementina Ródenas, cap de l'oposició.

RAFA GIL

endavant el Pla Felipe". Aquest obstructionisme "no pot eliminar la responsabilitat dels socialistes per fer tot el possible perquè València tinga les seues inversions corresponents". Si els socialistes fan aquest esforç a què al·ludeix Róde-

nas, sembla que per la quantitat de les ajudes rebudes al País Valencià, aquesta empenta hauria d'incrementar-se.

Ja dins de la prova de força particular que mantenen les dues dames, Ródenas recorda que el poble no ha depositat la seua confiança en Barberá ni en somnis: "les eleccions donaren 13 regidors al PSPV-PSOE i 9 al PP" i torna després amb la mateixa: "Nosaltres continuem mantenint la majoria de la ciutat". El fet que Barberá siga alcaldessa no té res a veure amb la confiança del poble, "perquè UV també es podria haver coalitzat amb el PP en el 87, quan es donà una situació singular". La lluita segueix i la socialista torna a la càrrega criticant l'apropiament que Barberá ha fet dels vots regionalistes: "Se'ls apropia quan li dona la gana i els deixa en cas de perjudici per a la seua imatge pública", com en el cas dels segrestos fets per UV dels llibres escrits en català i que Barberá s'ha excusat dient que es troba lligada de mans. "No pot escudar-se així perquè és l'alcaldesa, el cap del govern, i a més, quan es pacta es fa amb totes les conseqüències". Per a Ródenas, l'alcaldesa és com "Janus, que presenta dos semblants, segons li convinga". Sobre el clima de diàleg existent amb les forces de l'oposició, Ródenas aclareix que "no hi ha res d'això. L'oposició està desterrada de la comissió de govern i no té cap representació en les empreses públiques del consistori". Finalitza afirmant que "amb l'entrada de la dreta s'ha trencat el model de llibertats que hi havia abans".

V. L. / F. T.

goria de conjunt històric com "l'agrupació de béns immobles que constitueixen una unitat urbana condicionada per una estructura física representativa de la condició humana". Fins ara l'Ajuntament de València havia aprovat cinc plans especials per a la rehabilitació de Ciutat Vella; els del Carme i Velluters ja estan aprovats definitivament i tan sols els de la Seu-Xerea, el Mercat i Sant Francesc encara esperen la segona aprovació de l'Ajuntament i la de la Generalitat, ja que s'hauran d'ajustar a la nova normativa.

GENT DEL BARRI

L'Ajuntament no va tardar en veure's obligat a enfrontar-se als problemes sor-

gits en distints barris de la ciutat. Les mobilitzacions comencen a succeir-se des de principis d'octubre, especialment al barri marítim de la Malva-rosa, on els ciutadans demanen l'eradicació del tràfic d'estupefants. Les manifestacions exigeixen una actuació eficaç contra la droga i una major inversió en infraestructures. Els veïns estan farts de veure als seus carrers l'abandó i la delinqüència diàriament.

L'equip del PP i d'UV va col·laborar amb la Generalitat per enderrocar *Las Casitas Rosas*, principal focus de distribució de droga al districte marítim. No obstant, el problema s'ha traslladat i ara es reproduceix en altres llocs, com ara a Montolivet. Les institucions autonòmica i municipal treballen unides en un pla contra la droga, ela-

borat per la Generalitat, que promou l'atenció als drogaaddictes i la seua reinserció. No obstant, l'Ajuntament elabora el seu propi pla, mitjançant la regidoria d'Assumptes Socials, en mans de la regionalista Mayren Beneyto, basat únicament en la informació sobre els efectes de la droga.

La creació d'una junta de seguretat local i la policia de barri completen les actuacions de l'Ajuntament en matèria de seguretat ciutadana. Aquesta política ha estat dissenyada pel regidor de Policia Local, Juan Cotino (PP), que poc després d'arribar al seu departament va doblar la presència d'agents als carrers, segons les seues manifestacions.

Vicent Lafora
Fèlix Tena